

BILTEN

leto 1997

št. 2

POSAVSKI
ALPINISTIČNI
KLUB

VSEBINA:

UVODNIK	1
POROČILO PREDSEDNIKA	2
POROČILO SEKCIJE ZA ŠPORTNO PLEZANJE	4
PLAN DELA PAK ZA LETO 1997	6
JUŽNA AMERIKA 96	8
PRVOMAJSKE POČITNICE V ARCU	12
FRANCIJA 97	14
UTRUJENI PRSTI IN SOLZNE OČI	15
AKTIVNI ČLANI KLUBA	16
ŠE O VAROVANJU PRI ŠPORTNEM PLEZANJU	18

Zbrala in uredila:
Danica Pozvek Vidmar
Gorazd Pozvek

Senovo, maj 1997

Kot smo v klubu nadaljevali s svojimi aktivnostmi v zadnjem letu, bomo poskusili tudi ta bilten pripraviti vsaj v podobni obliki in na enaki ravni, kot lani.

Minevajo prva štiri leta delovanja Posavskega alpinističnega kluba in s tem se izteka tudi mandat dosedanji vodstveni ekipi, ki je klub pripeljala do dokaj visokega nivoja delovanja, vseskozi se je skrbelo tudi za kvalitetno izobraževanje perspektivnih kadrov, kar je vsekakor dobra osnova tudi za nadaljnje delo. Naloga nas vseh pa je, da sedaj ne zaspimo ob zadovoljstvu doseženega, temveč da poskušamo vse to še dograditi in vse te mlade sile, oborožene z novimi znanji in elanom, čim bolje vključiti v delo kluba in izrabiti njihovo pozitivno energijo.

Zato bo potrebno za nadaljnje delo pristopiti k delni organizacijski prenovi kluba, prerazdelitvi posameznih nalog in odgovornosti in s tem dati možnost tistim mladim, ki so rasli skupaj s klubom, da ga pripeljejo še na višji nivo. Seveda to ne bo šlo kar tako. Potrebno bo vložiti veliko energije, časa in odgovornosti.

V celotnem obdobju delovanja je bil vseskozi prisoten tudi pozitiven trend pri naši osnovni dejavnosti, alpinističnem udejstvovanju in športnoplezalski aktivnosti, saj smo od prvih uspehov v domačih gorah, najprej rahlo tipali po Centralnih Alpah, se nato kmalu povzpeli na najvišji vrh obeh Amerik, skoraj 7000 m visoko Aconcagua in v zadnjem letu vse zaključili z velikim uspehom, ko so bile preplezane prve prvenstvene smeri v visokih stenah južnoameriških Andov. Hkrati pa se naši mladi tekmovalci uvrščajo vedno višje tudi na tekmah za državno prvenstvo v športnem plezanju pa tudi prvi »desetki« se vztrajno bližamo.

Po treh letih se je prijavilo zadostno število zainteresiranih, da smo uspešno izpeljali alpinistično šolo, ki je kot nova veja na drevesu in pomeni novo življenje, nove obraze, nove energije, ideje...

Kljub temu da naj bi bilo v tem biltenu predstavljeno delo kluba, pa se je težko zadržati le v teh okvirih. Naš klub je bil ustanovljen tudi z namero, da bo naše delo nadgradnja dejavnosti, ki jih opravljajo v posavskih planinskih društvih. Vendar do sodelovanja ni prišlo, pravih vzrokov za to ne poznam. Ali v planinskih društvih ne vidijo potrebe po sodelovanju, mogoče pa smo tudi mi bili premalo dejavni pri navezovanju stikov z njimi. Vzpostavitev boljših stikov s planinskimi društvi, je vsekakor ena od nalog za prihodnje obdobje, bolj dejavno pa bi se morali vključiti tudi v delo organov Planinske zveze Slovenije, predvsem njihovih komisij za športno plezanje in alpinizem, ki po mojem mnenju potrebujejo tudi nekaj sveže krvi, hkrati bi pa tudi mi s tem lažje prišli do pravočasnih in kvalitetnih informacij.

Gorazd Pozvek

POROČILO PREDSEDNIKA ZA LETO 1996

Na realno oceno leta 1996 bo verjetno treba še nekoliko počakati, vseeno pa se zdi, da pomeni prelomnico v delovanju kluba. Popkovina in majhnost alpinističnega odseka sta dokončno za nami. Kljub precej nemirnim vodam celotnega alpinističnega dogajanja v Sloveniji, ki deluje negativno v luči tradicij in alpinističnih vrednot, se Posavski alpinistični klub razvija in deluje neobremenjeno. V svojem okolju je prepoznaven, predvsem pa izpolnjuje začrtane naloge iz statuta. Športno plezanje nenehno napreduje, pa tudi alpinizem je po precej sušnem obdobju v letu 1995 ponovno zaživel. Alpinizem, ki v svoji celovitosti predstavlja življenjski slog, je popolnoma nezasluženo v senci športnega plezanja, ki je po svojih vrednotah le šport. Po drugi strani pa moramo priznati, da športno plezanje daje alpinizmu sokove v časih najhujših kriz. Ne smemo pozabiti, da smo klub ustanovili za alpinizem, zaradi vrednot, ki ga plemenitijo, in škoda bi bila, če bi ga miselnost športnega plezanja popolnoma zadušila.

V alpinističnem smislu so v klubu še rezerve. Znamenja razvoja pa so zelo ohrabrujoča. Dva nova alpinistična inštruktorja, dva nova alpinista, skoraj dokončana alpinistična šola, ki jo obiskuje 7 tečajnikov, uspešno izvedena odprava v Južno Ameriko, odprave, ki so v pripravi v letu 1997 itd. V kopni skali se najboljši spoprijemajo z oceno VIII, v ledu z oceno 6, prav tako se goji alpinistično smučanje. Matej Zorko je dosegel tudi kategorizacijo pri KA, predvsem po zaslugi zelo dobrih prvenstvenih vzponov v Andih - Ranrapalca in Oshapalka.

Manj razveseljivo pa je, da se kljub večjemu številu registriranih članov (17), celokupno število vzponov znižuje. Samo okoli 200 vzponov je malo celo v primerjavi z letom 1994, ki je bilo eno najslabših. Povprečje vzponov na registriranega se je prav tako znižalo, zanimivo pa je, da je opravljenih več vzponov v tujini kot v naših gorah. Kot kaže bo že nekoliko zastareli cilj 300 vzponov ostal še neizvan tudi v prihodnje.

Športno plezanje se je okrepilo s štirimi novimi inštruktorji. Z novo vadbeno steno v Brestanici so se bistveno izboljšali rezultati v vseh kategorijah. Najboljše rezultate, ki jih dosega Andrej Sotelšek (8a+), že lahko primerjamo z rezultati najboljših v Sloveniji, tesno pa mu sledijo tudi mlajši. V nižjih kategorijah bi morebiti lahko izvzeli rezultat še ne 11-letnega Nejca Pozveka, ki je že zmogel oceno 7b. Od vseh pa veliko pričakujemo v sezoni 1997. Zanimanje med mladimi je precejšnje, ohraniti ritem dela na OŠ Brestanica pa bo zahtevalo kar precej naporov in sredstev.

Mladostni elan, ki je bil rdeča nit leta 1996, zagotavlja trdnost kluba tudi v prihodnje. Klub sam pa bo moral iskati nove izzive. Žal mu pri tem Planinska organizacija, Komisija za alpinizem in Komisija za športno plezanje ne bodo v veliko pomoč. Novi izzivi in napredek pa se skrivajo v kvaliteti, ki izhaja iz slovenske tradicije, in spremljanju razvoja v svetu.

Bojan Kurinčič

POROČILO SEKCIJE ZA ŠPORTNO PLEZANJE

V letu 1996 je bilo v skupino za športno plezanje vključenih 24 otrok, vseskozi pa se je s športnim plezanjem ukvarjalo tudi več odraslih, predvsem pa vsi tisti člani, ki se aktivno ukvarjajo tudi z alpinizmom.

Pri tem poročilu bo poseben poudarek dan predvsem mlajšim in pa tekmovanju za državno prvenstvo.

V prvi polovici leta so treningi in krožek potekali predvsem na umetni plezalni steni v OŠ Brestanica, delno pa tudi v Armeškem. V drugi polovici leta pa nam je v klubu uspelo postaviti novo, manjšo toda previsno steno, ki je nujen pripomoček za dobro treniranje in smo jo res težko čakali. Po postavitvi smo delo in treninge prestavili, predvsem s tekmovalci, na manjšo steno.

Takoj na začetku leta se je izoblikovala skupina devetih tekmovalcev, ki so se začeli udeleževati tudi tekmovanj za državno prvenstvo. Vsi tekmovalci so trenirali 2 do 5 krat na teden, ostali pa dvakrat, in sicer v okviru krožka.

Naši tekmovalci so se v letu 1996 udeležili vseh tekem za državno prvenstvo, in sicer v srednjih in mlajših kategorijah, pri starejših kategorijah pa nismo imeli predstavnikov.

V kategoriji **kadetinj** nas je zastopala **Alenka Krejan**. V tej kategoriji je žal nastopilo premalo udeleženk, zato se naslov državne prvakinje ni podelil, Alenka pa je zasedla 3. mesto.

Njena najboljša uvrstitev pa je bilo 2. mesto v Kranju.

Alenka je napredovala tudi v plezanju na skali, saj je na pogled preplezala smer z oceno 6c/c+, uspešna pa je bila tudi že v nekaj smereh z oceno 7a.

V kategoriji **starejših dečkov**, kjer je tekmovalo 21 tekmovalcev, smo imeli dva predstavnika, in sicer:

Marka Bernika, ki se je v skupni razvrstitvi uvrstil na 11. mesto, njegova najboljša uvrstitev pa je bilo 8. mesto na tekmi v Škofji Loki,

Tadeja Bernika, ki pa se je uvrstil na 12. mesto, najboljša uvrstitev pa se mu je posrečila na 9. mesto.

V skali pa je Marko preplezal smer z oceno 7b, Tadeju pa je uspel vzpon v smeri z oceno 7b+.

V kategoriji **mlajših deklic**, kjer je nastopalo 18 tekmovalk, sta nas zastopali:

Ana Suvajčević, ki je zasedla 10. mesto, z najboljšo uvrstitvijo na 8. mesto in

Nina Zajc, ki je zasedla 11. mesto, z najboljšo uvrstitvijo na 9. mesto.

V kategoriji **cicibanov**, kjer je nastopilo kar 29 tekmovalcev, je tekmoval **Nejc Pozvek**, ki se je uvrstil na visoko 6. mesto, njegova najboljša uvrstitev pa je bilo 2. mesto na tekmi v Celju.

Nejc je izredno napredoval tudi v plezanju v skali, saj je v Ospu preplezal na pogled smer Terminento z oceno 6c/c+, prav v zadnjem obdobju pa mu je uspelo v različnih plezališčih preplezati tri smeri z oceno 7a, dobro pripravljenost pa je potrdil z uspešnim plezanjem v smeri Obsedenost z oceno 7b.

Najštevilnejše pa je bilo naše zastopstvo v kategoriji **cicibank**, kjer so tekmovala med 14 udeleženkami:

Urša Vlahušič, ki je zasedla visoko 6. mesto, najbolje pa se je uvrstila na 3. mesto,

Samantha Hrušovar, ki je najmlajša, se je skupno uvrstila na 7. mesto, najbolje pa je bila uvrščena na 4. Mesto,

Špela Vlahušič je bila skupno uvrščena na 9. mesto, njena najboljša uvrstitev pa je bilo 4. mesto.

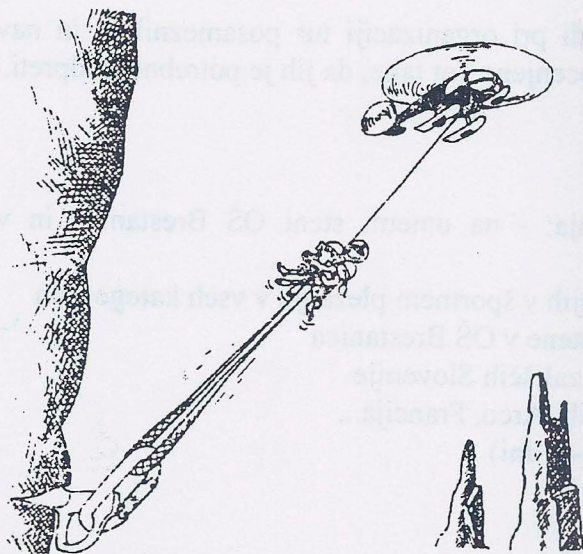
Špela in Urša sta v tej sezoni tekmovali prvič, vsi ostali pa so že imeli nekaj izkušenj. Vsi naši tekmovalci so tako po sposobnostih, kot po uvrstitvah iz prejšnjega leta vidno napredovali.

S pridobitvijo nove stene pa so se pogoji za delo še izboljšali. V začetku leta 1997 je treninge prve ekipe prevzel **Andrej Sotelšek**, povečal tudi količino treningov in dvignil njihovo kvaliteto, tako da v letošnji sezoni pričakujemo še boljše rezultate.

Da bi popestrili delo z otroki, smo del treningov opravili tudi v plezališčih, in sicer največ v Armeškem, z nekaterimi pa smo odšli tudi v Kotečnik pri Libojah in v Osp. Že kot tradicionalno pa smo za praznike ob 1. maju obiskali Arco, kjer so za plezanje res enkratne razmere. Po večkratnem obisku lahko rečem, da je za otroke takšen teden plezanja in življenja v plezalskem okolju zares lepo doživetje in da si vsi želijo, da bi še šli. Ker pa je organizacija takšnega taborjenja zelo zahtevna, lahko vzamemo s sabo le manjše število najmlajših, zato si želimo, da bi se v bodoče takšnih taborjenj udeležilo tudi več staršev, ki bi nam pomagali pri izvedbi. Z najstarejšimi tekmovalci pa smo v novembru obiskali tudi Paklenico.

V začetku letošnjega leta smo pridobili tudi nove moči pri strokovnih kadrih, saj so štirje naši člani opravili izpite za inštruktorje športnega plezanja. S temi inštruktorji, ki jih bo v prihodnje vodil naš najboljši športni plezalec Andrej Sotelšek, ki bo delal s prvo skupino tekmovalcev, bomo v naslednjem obdobju poskusili narediti še korak naprej.

Gorazd Pozvek

PLAN DELA POSAVSKEGA ALPINISTIČNEGA KLUBA ZA LETO 1997

A) Organizacija skupnih tur in izletov:

- januar	plezanje slapov (dogovor navez)	
- februar	Vršič (Pristopi, turni smuki,grape)	2 dni
- marec	Vršič (alp. šola praktični del, pristopi,...)	2 dni
	Glinščica, Osp, Mišja peč	2 dni
- april	Arco	5 dni
	Francija	7 dni
- maj	obisk plezališč po Sloveniji	
- junij	Korošica	2 dni
- julij	Dolomiti	5 dni
- avgust	Plezalni tabor v Vratih	4 dni
- september	spominski tabor T. Likar in P. Podgornika v Mangartski dolini	2 dni
- oktober	Bivak pod Srcem	2 dni
- november	Paklenica, Arco	5 dni
- december	Koča na Gozdu	2 dni

Natančni datumi posameznih tur se bodo določili na sestankih kluba, kjer bodo določeni tudi posamezni odgovorni za ture.

B) Organizacija individualnih akcij:

V klubu bomo pomagali tudi pri organizaciji tur posameznikov in navez, ki bodo načrtovali akcije, ki bodo po kriterijih ocenjene kot take, da jih je potrebno podpreti.

C) Športno plezanje:

1. krožek športnega plezanja: - na umetni steni OŠ Brestanica in v plezališčih Armeško, Kotečnik, Luknja ...
2. sodelovanje na tekmovanjih v športnem plezanju v vseh kategorijah
3. razširitev male plezalne stene v OŠ Brestanica
4. plezanje čez poletje v plezališčih Slovenije
5. plezanje v tujih plezališčih; Arco, Francija...
6. športno plezalni tabor (7 - 9 dni)

D) Urejanje plezališč:

Ureditev plezališča ob cesti Krško - Sevnica (nabava potrebnega materiala - svedri).

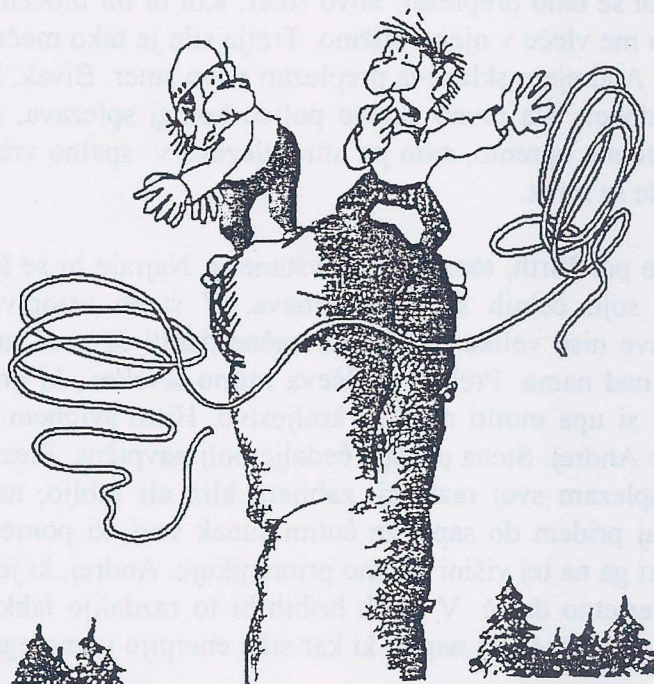
E) Izobraževanje:

1. začetni alpinistični tečaji (ob primernem številu kandidatov)
2. izpopolnjevalni tečaji za alpiniste in vodnike
3. alpinistični inštruktorski tečaj
4. izpiti za alpiniste
5. tečaj za vaditelje in trenerje športnega plezanja
6. zaključek alpinistične šole (izpiti)

F) Ostale dejavnosti:

1. Skozi vse leto bodo potekali treningi športnih plezalcev in alpinistov na umetni steni in v naravnih plezališčih.
2. Obiski plezališč po dogovoru med člani kluba.
3. Alpinistično udejstvovanje navez in posameznikov v domačih in tujih gorah.

Peter Sotelšek

JUŽNA AMERIKA 96 - SLOVENSKA SMER V JUŽNI STENI RANRAPALCE

*Ob pogledu na veličastvo gora
se človek počuti majhen in reven,
vendar z vsakim korakom
in z vsakim klinom
raste bogastvo v njem.*

Splet okoliščin me je popeljal v deželo Inkov, deželo starodavne kulture, deželo prijaznih ljudi, ki so jih Španci ob svojem prihodu na novo celino imenovali Indijanci. Nepopisna sreča me je oblila, ko sem prvič uzrl belo sled, ki ji domačini pravijo Cordilleras Blanca ali v prevodu bela veriga. Vrhovi, ki sem jih takrat s strahom občudoval, segajo nad 6000 m nadmorske višine, najvišji vrh bele verige Huascarán pa se vzpenja vrtoglavih 6723 m visoko.

Huaraz. Zvrtil se mi v glavi, ko stopim iz kolektivosa, nekakšnega avtobusa, ki bi pri nas najverjetneje ležal že na odpadu, tu je pa še v svojih najboljših letih. Globok dih me spremlja, ko tvorim po stopnicah v hotel, kjer smo se nastanili, težkega prašiča. »Ni čudno,« pomislim, ko pogledam na višino, ki kaže 3100 m nadmorske višine. Težave, ki jih občutimo na tej višini, nas spodbudijo, da se takoj naslednji dan odpravimo na aklimatizacijsko turo. Najamemo kombi, stlačimo vanj vso opremo, nato pa še svoja telesa, ker za 9 teles, kolikor nas je, ni prostora.

»Gringo, karamelo!« kričijo mali Indijanci, ki so se zbrali okoli nas, ko stopimo iz vozila. V bližini je vaška šola in radovedni otroci takoj zapustijo pouk ter si pridejo ogledat, kakšni gringoti so obiskali njihovo vas. Delimo jim bonbone, ki smo si jih stlačili v žepe. Njihova umazana lička se nasmejejo in pokažejo se beli zobje, ki se lesketajo v jutranjem soncu.

Z negotovostjo si ogledujem severno steno Ranrapalce, ko stopam proti ledeniku. S pogledom iščem prehode, kjer bi se dalo preplezati novo smer. Kot bi bil uročen, opazujem lepoto gore in nekaj nerazumljivega me vleče v njeno bližino. Tretja sila je tako močna, da se ne morem upreti skušnjavi in skupaj z Andrejem skleneva preplezati novo smer. Bivak, ki si ga poiščeva na višini 5000 m, je še kar udoben. Na ravno skalno polico komaj splezava, saj je ta visoka čez 2 m. Pripraviva si vso potrebno opremo, nato pa hitro zlezava v spalno vrečo, saj tu se kar naenkrat znoči, z nočjo pa pride še mraz.

Pisk ure oznani, da je pol štirih, torej čas, da vstaneva. Najraje bi se še grel v topli spalki, toda želja je večja in v soju čelnih svetilk odrineva. V steno vstopiva še v temi. Zelo hitro napredujema, saj težave niso velike. Kmalu se začne daniti in pred sabo zagledava veličanstvo stene, ki se vzpenja nad nama. Prehod poiščeva mimo serakov, ki grozijo s svojimi zublji, da pokončajo tistega, ki si upa motiti njihovo kraljestvo. Hitro švignem čez, zabijem dva klina v skalo, za mano pa še Andrej. Stena postaja čedalje bolj navpična. Plezava menjaje se v vodstvu. Komaj čakam da odplezam svoj raztežaj, zabijem klin ali sabljo, nato pa lahko ves raztežaj počivam. Toda komaj pridem do sape, že čutim sunek vrvi, ki pomeni da sem zopet na vrsti. Hlastam za zrakom, ki ga na tej višini grozno primanjkuje. Andrej, ki je za celo dolžino vrvi pred mano, se mi zdi neverjetno daleč. V naših hribih bi to razdalijo lahko pretekli, tukaj pa vsak meter, ki ga osvojim, pomeni velik napor, ki kar srka energijo iz mojega telesa. Preplezam skalni

skok, poskušam zabiti klin, toda polurni napor je premalo, da bi zadonel en sam pošten klin. »Varujem!« zakričim, toda ta beseda mi požene adrenalin po žilah, saj bi drobna napaka lahko bila usodna. Andrej zamomlja nekaj grdih besed, ko pride do mene. Nad skalnim skokom opaziva vrh, ki se od tu zdi neverjetno blizu, tako blizu, da sva zelo presenečena, ko se začne spuščati tema, midva pa še nisva dosegla roba stene. Konec »štrika«. Zabijem sabljo in stoje zaspim. Višina zahteva svoj delež, telo, ki je že zdavnaj ostalo brez vode in hrane, ne more več naprej. Samo nagon po samoohranitvi me zdrami, da sedaj ne smem omagati. Velika volja po življenju me vrže iz sna. Prižgem čelno svetilko in nagonsko iščem prehode skozi skalni svet. Višinomer kaže 6000 m. Torej, kmalu bi moral izplezat iz stene. Nenadoma sij svetlobe razkrije, da strmina počasi pojenja. Odplezam še nekaj metrov in prvič po šestnajstih urah spet stojim na ravnih tleh. Razveževa se. Nadaljujeva po grebenu, ki se začne rahlo nagibati. Pri hoji se mi vdira do kolen. Večkrat padem, potem pa kar ležim v snegu, da zberem dovolj moči, da se spet postavim na noge. Andrej, ki mi je bil prej ves čas za petami, se je naenkrat izgubil. Odkorakam nazaj po svojih stopinjah. Mesec, ki je komaj vstal, obriše senco telesa, ki sedi negibno v snegu. »Andrej!« zakričim. Ker ni odgovora, začnem panično brcati v negibno telo. »Auu!« zahruli Andrej, ki ga moj udarec z plastičnim čevljem, kar pošteno zaboli. »Hvala bogu!« zavzdihnem, ko zaslišim krik. Zakričim še nekaj besed in Andrej vstane in sledi mojim korakom. Po uri in pol hoje, končno prispeva do roba vzhodne stene, kjer naj bi se začela spuščati proti dolini. Preveč sva utrujena, da bi lahko nadaljevala. Pogledam okoli sebe in pred sabo zagledam okroglo odprtino. Posvetim in opazim, da se odprtina nadaljuje v globino. Učvrstim vrv ter se po njej spustiva v brezno. Ustaviva se nekako deset metrov pod površjem, kjer si izkopljeva polico. Od utrujenosti takoj zaspiva.

Kar nekaj spretnosti je potrebno, da zjutraj zlezeva iz najinega bivaka, ki nama je dal zavetje pred mrazom in vetrom. Poiščeva sestop in se začneva spuščati po vrvi. Med sestopom nama delajo težave velikanski seraki, ki nevidno drsijo proti dolini. To drsenje se opazi, ko se kateri od serakov utrga in tedaj gmota ledu zgrmi v dolino. Med sestopom iščeva prehode med seraki, kar nama vzame precej časa, saj od izčrpanosti vmes nekajkrat celo zaspiva. Nazaj pod ledenik prideva šele ob mraku, tako da morava še zadnjič bivakirati. Naslednji dan prepešačiva še pot do doline, kjer se prvič po šestdesetih urah najeva.

Prvenstveno smer
Rehji vz A. Markovičem pred v okeni lavafelce
Smer, ki sem jo preplezal z Andrejem Markovičem v severni steni Ranrapalce (6128 m), sva poimenovala MAZOHIZEM (ED-, V, 85 st., 1000 m)

Našo medruštveno odpravo, ki smo jo sestavljali Franc Gričar, Dragoslava Baloh, Metod Kovačič, Marjan Zver, Andrej Markovič, Silvo Babič, Špela Hleb in Matej Zorko, smo okronali še z dvema prvenstvenima smerma, in sicer v južni steni Oschapalce (Ludix- El gato blanco), v južni steni Churupa (Eleven Joints), osvojen je bil tudi najvišji vrh Peruja Huascarán Sur in preplezana direktna smer v Huascaránu.

Matej Zorko

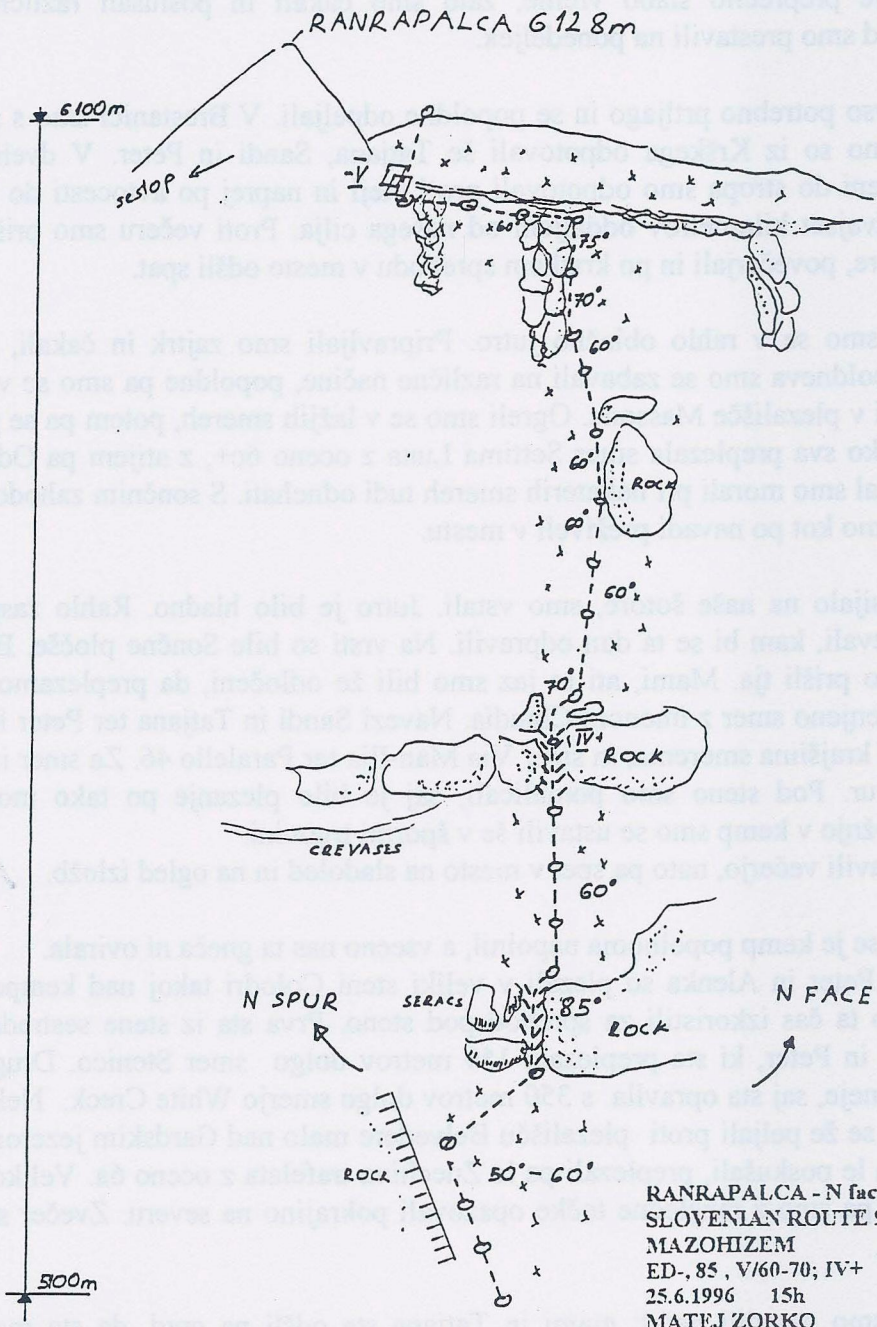

Flourenska kama v južni steni Ramnypolce

foto: Duško Žoržko

RANRAPALCA - N face
SLOVENIAN ROUTE 96
MAZOHIZEM
ED-, 85°, V/60-70; IV+ 1000m
25.6.1996 15h
MATEJ ZORKO
MARKOVIČ ANDREJ

PRVOMAJSKE POČITNICE V ARCU

Načrtovali smo, da bi v soboto popoldne odšli na počitnice v Arco. To je znano plezališče v Italiji. Odhod je preprečilo slabo vreme, zato smo čakali in poslušali različne vremenske napovedi. Odhod smo prestavili na ponedeljek.

Pripravili smo vso potrebno prtljago in se popoldne odpeljali. V Brestanici smo s seboj vzeli še Alenko. Istočasno so iz Krškega odpotovali še Tatjana, Sandi in Peter. V dveh avtomobilih strpani in naloženi do stropa smo odpotovali proti meji in naprej po avtocesti do Roverta, kjer smo bili le še dvajset kilometrov oddaljeni od našega cilja. Proti večeru smo prišli v kemp in postavili tri šotore, povečerjali in po kratkem sprehodu v mesto odšli spat.

Torek. Zbudili smo se v rahlo oblačno jutro. Pripravljali smo zajtrk in čakali, da se vreme izboljša. Do popoldneva smo se zabavali na različne načine, popoldne pa smo se v hudi poletni vročini odpravili v plezališče Massone. Ogrelimo se v lažjih smereh, potem pa se preizkusili še v težjih. Z Alenko sva preplezala smer Settima Luna z oceno 6c+, z atijem pa Odio la polvere ocenjeno s 6b. Žal smo morali pri nekaterih smereh tudi odnehati. S sončnim zahodom smo prišli v kemp. Večer smo kot po navadi preživeli v mestu.

Ko je sonce posijalo na naše šotore, smo vstali. Jutro je bilo hladno. Rahlo zaspani smo ob zajtrku premišljevali, kam bi se ta dan odpravili. Na vrsti so bile Sončne pločše. Bilo je že kar prevročje, ko smo prišli tja. Mami, ati in jaz smo bili že odločeni, da preplezamo 480 metrov dolgo in s 5+ ocenjeno smer z imenom Claudia. Navezi Sandi in Tatjana ter Peter in Alenka sta opravili z dvema krajšima smerema, in sicer Via Man-Ilia ter Paralello 46. Za smer in sestop smo potrebovali pet ur. Pod steno smo pomalicali, saj je bilo plezanje po tako močnem soncu naporno. Med vožnjo v kemp smo se ustavili še v športni trgovini.

Pozno smo pripravili večerjo, nato pa spet v mesto na sladoled in na ogled izložb.

V četrtek zjutraj se je kemp popolnoma napolnil, a vseeno nas ta gneča ni ovirala.

Ati in Sandi ter Peter in Alenka so plezali v veliki steni Colodri takoj nad kempom. Tatjana, mami in jaz smo ta čas izkoristili za sprehod pod steno. Prva sta iz stene sestradana in žejna sestopila Alenka in Peter, ki sta preplezala 150 metrov dolgo smer Stenico. Druga naveza je prišla s stene kasneje, saj sta opravila s 350 metrov dolgo smerjo White Creck. Nekaj časa smo počivali, nato pa se že peljali proti plezališču Belvedere malo nad Gardskim jezerom. Tam smo v mnogih smereh le poskušali, preplezali pa le Zucchina trafelata z oceno 6a. Velikokrat smo se slikali, na koncu pa smo z razgledne točke opazovali pokrajino na severu. Zvečer smo odšli na grad nad mestom.

V petek zjutraj smo naredili načrt: mami in Tatjana sta odšli na grad, da sta malo poslikali okolico, Peter in ati sta odšla v steno Colodri, v smer Katia. Alenka, Sandi in jaz pa smo se trudili na balvanih. Popoldne sta se Tatjana in Sandi odpravila v Sončne pločše. Nameravala sta preplezati smer Via Rita, 400 metrov dolgo in ocenjeno s 5. Z Alenko sva spet splezala novo smer Zoo camping, ocenjeno s 6a. Popoldne sta sestopila še ati in Peter. Po jedi smo odšli nakupovat. Zvečer pa smo prehodili veliko ulic Arca in se pozno odpravili spat.

Utrujeni smo vstali in začeli pospravljati, saj je bil to zadnji dan naših plezalskih počitnic. Dopoldne smo zapustili kemp. Mami in ati sta se odpeljala v plezališče Sončne pločše, kjer sta

nameravala preplezati nekaj smeri. Ostali pa smo ponovno imeli v načrtu plezanje na balvanih. Alenka, Peter in jaz smo uspeli v smeri Il male sconfitto z oceno 7a in smer Bama Lama ocenjeno s 6b. Preplezal sem še dve smeri, in sicer Anna e ... 6a in Strane Idee 6b. Ko smo se popoldne vsi prepoteni vrnilo s smeri, smo se stuširali, preoblekli in opravili še zadnje nakupe. Zvečer smo prispeli do slovenske meje in se odločili, da se mimogrede ustavimo še v Ljubljani na pici. Utrujeni smo se šele ob polnoči vrnilo domov.

Nejc Pozvek

foto: Alenka Križan

To, da smo nekateri PAK-ovci letošnji prvi maj preživel v Franciji, je zastarela novica. Pa tudi nekaj dogodivščin že verjetno poznate. Kljub temu pa bomo nekatere najpomembnejše podatke stlačili na tale papir, kar tako, da se ne pozabi. Za prihodnje rodove.

Zjutraj ob treh se stlačimo v kombi (seveda pred hotelom) in v Ljubljani poberemo še Jelo (naša fotografinja). Cariniki (ne vem kako) sami uganejo, da smo plezalci in na meji ni problemov. Da pa ne bi prehitro prišli v Francijo, nam pri Benetkah počí guma. Digiči nas prav pomilujoče gledajo. Imajo nas za Slovake ali Sovjete ali karkoli že vzhodnega. Odločimo se stvari postaviti na svoje mesto in na zadnjo šipo nalepimo plakat z napisom Olimpija : Stefanel = 2:1.

V Franciji nam zmanjka goriva sredi avtoceste, zvečer ob devetih pa le prispemo v Ardeche. Navdušenje nad stenami in pokrajino nasploh je silno. Kljub temu da je tu toliko sten, nam nihče ne ve dosti povedati o plezanju. Počutimo se prave raziskovalce, verjetno sta podobne občutke imela Julius Kugy in Baltasar Hacquet. Zvečer le najdemo luknjo, ki naj bi po pripovedovanju slovenskih frikačev toliko dobrega obetala, vendar nad njo niso prav vsi navdušeni. Razdelimo se v dve skupini: luknja - climberje in platenmajstre, ki odidejo drugam. Platenmajstri drugi dan odkrijejo verjetno najcenejši camp v vsej južni Franciji, zato se selimo v Challett. Kljub temu da je pokrajina naravnost fantastična, Tedy in Andrej žalostno tavata po campu in žalujeta za luknjo. Je pa toliko bolj zanimivo za dekleta, ki spoznajo postavnega Andreasa in ta jim ne da miru vse do zadnjega dne. Še manj pa moški zasedbi. Baraba švabska je točno vedel, kdaj nas ni, in se je takoj pojavil, kakor so kje ostale same. Je pa vredno poudariti, da je na koncu izvisel, pa še kanto vina je dal.

Zjutraj, zvečer - nikoli ni bilo dolgčas, še posebej, če je bil Tedy v bližini. Mimogrede si bil polit ali poparjen in to z čimerkoli. Breza je tudi imel svojih pet minut, vendar o tem ne bi tukaj pisali, ker mu ne bo posebej v čast. Andreja je bila vedno prezaposlena z rabutanjem češenj ali pospravljanjem škatel z čudežnimi sojinimi praški, ki obljublajo sto dvajset in več let življenja. Mato in Marko sta bila glavna pobudnika za ribolov s harpunami, kar pa je tudi zgodba zase. Kot je bilo že prej povedano, punce je zmešal švaba Andreas, kar pa je bilo še najmanj všeč Andreju. Na koncu se je poslovil, ko je šel Andrej na stranišče (Tuširat se je šel !!!!!!!!!!!!!). Ko se je vrnil, ga že ni bilo več.

In na koncu še nekaj o tem, kaj smo splezali. Padlo je nekaj petk, šestk, sedemk, osemk, ena devetka v drugem poizkusu in še ena 8a v tretjem.

Pa nasvet za tiste, ki bi želeli iti v Ardeche. Vzemite s sabo čoln (dostop do plezališč, vožnja kar tako), močno kremo za sončenje, vrečko za rabutanje češenj in močan akumulator (za ribe lovit, s harpuno se ne obnese).

Andrej Sotelšek

UTRUJENI PRSTI IN SOLZNE OČI

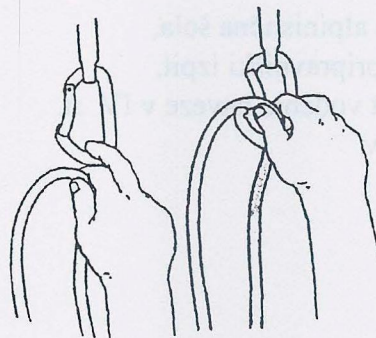
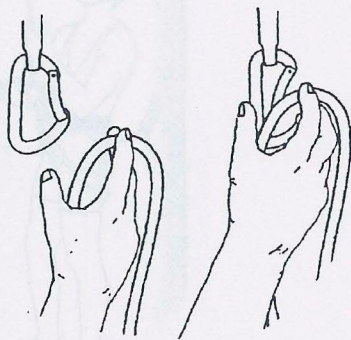
V nedeljo zjutraj sem se zbudil in v postelji premišljeval o Obsedenosti. Nekako obseden od Obsedenosti sem vstal in zbudil atija. Prav tečnaril sem, da naj bi že šla v Armeško, da sva že prepozna, prevroče bo...

Okoli desetih sva v avto dala opremo in se odpeljala. Med potjo sem razmišljal, kako sem treniral, kako sem »prbijal«. Strma pot v hrib naju je pripeljala do skal. Le redki sončni žarki so prebijali ozelenene veje. Senca in prijetno hladno vreme - ravno prav za plezanje.

Ogrela sva se na sončni strani skale. Plezanje je bilo prijetno. Z vrha stene me je ati spustil na drugo stran. Malo sem si ogledoval oprimke, vendar kar prehitro sem bil na tleh. Za menoj se je spustil še ati. Pokrtačil je oprimke. V svedra, ki sta samo dva, saj je smer kratka, mi je vtaknil »kompletka«. Vrat me je že bolel, ko sem neprestano zrl v smer. Ko se je ati spustil do tal, sva vrv potegnila za sabo. Naredil sem osmico, se privezal in si počasi nadel plezalnike. Močno sem si jih zavezal, nato pa še prste pomočil v magnezij. Slekem sem majico.

»Grem!« sem živčen rekel in vstopil. Plezati sem začel po velikih oprimkih, nato pa je sledil že prvi težji gib. S kar dobrega oprimka sem vpel, namočil in stegnil roko močno v desno. Z levo roko sem prijel zraven. Z hip sem otresel roko in z desno prijel mnogo višje. To je bil zadnj še kar dober oprimek. Tu sem visoko vpel, malo namočil, otresel roki... Čakalo me je šest težkih zaporednih gibov, najprej pa z levo za rob. Prijel sem luknjico tik pod »kompletom«. Postavil sem nogi in hop - zadržal luknjico. »Sem že mimo najdaljšega giba v smeri,« sem si v mislih govoril. Prišel je najtežji del. Noge so šle visoko. Leva, odločilna, je, na srečo, kar zdrsnila v pravi stop. Hitro sem namočil, saj sem bil pri »mastnem« oprimku. »Stisni, stisni!« sem si govoril. Zadržal sem še luknjico za dva prsta. Malce tvegano sem postavil nogi, a vendar drugače ni šlo. »Uf, pismo! Sedaj samo še na »šalco«,« sem rekel pri sebi. Še trije gibi in bil sem na vrhu. »Štrik!« sem se zadril. Vpel sem v vponko. Nisem vedel, kaj bi naredil. Pri spuščanju sem se odriaval od stene, kolikor se je dalo. Res so bile solze v mojih očeh. Objel sem atija. Taka nepopisna sreča me je oblila.

Kmalu sva odšla domov. Po strmi poti navzdol in v avto. Doma sem o tem povedal še mami. Vsi smo bili srečni zaradi mojega uspeha. Tega res ne bom pozabil.

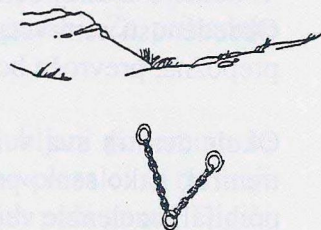
Nejc Pozvek

AKTIVNI ČLANI KLUBA

Alpinisti:

Gorazd Pozvek - alpinistični inštruktor
Marjan Zver - alpinistični inštruktor
Miloš Kolšek - alpinistični inštruktor
Arnold Koštomaj
Bojan Kurinčič
Aleksandra Voglar
Bojan Jevševar
Andrej Sotelšek
Matej Zorko

Kriteriji za pridobitev naziva alpinist so naslednji:

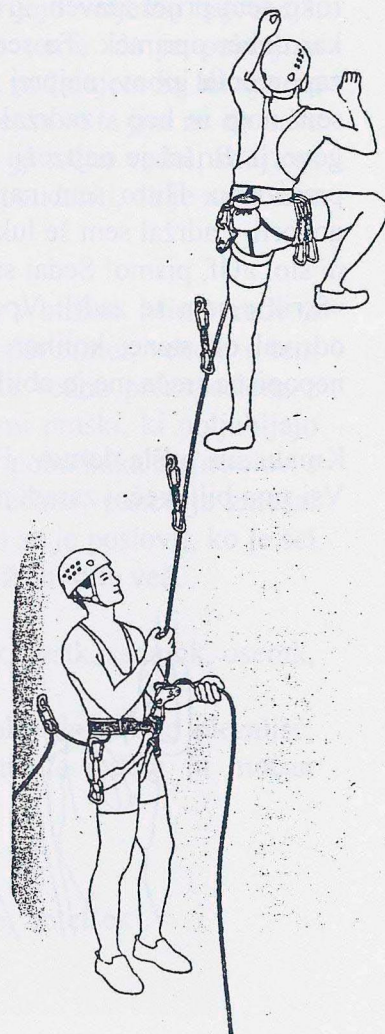
- vsaj dve leti alpinističnega udejstvovanja kot pripravnik,
- vsaj 30 vzponov v vsaj dveh različnih gorstvih,
- 5 vzponov s skupno višino 2500 m,
- sposobnost vodenja naveze v IV. stopnji (ženske v III. st.),
- 10 zimskih vzponov,
- dosežen vsaj en vrh nad 3500 m,
- vsaj en turni smuk,
- opravljen alpinistični izpit.

Alpinistični pripravniki:

Peter Sotelšek
Franc Gričar
Sonja Bernard
Danica Pozvek Vidmar
Sandi Vegelj
Andrej Založnik
Gorazd Divjak

Kriteriji za naziv alpinistični pripravnik:

- opravljena alpinistična šola,
- opravljen pripravniški izpit,
- sposobnost vodenja naveze v IV. st.
- 10 vzponov

Tečajniki:

Metod Kovačič
Nuša Hribar
Jože Zajc
Mítja Voglar
Alenka Krejan

Robi Štokar
Sandi Bohinc
Tatjana Zalar
Andreja Pavlia

Tečajniki so člani kluba, ki se alpinistično udeležujejo, preden izpolnijo kriterije za pridobitev naziva alpinistični pripravnik.

Športni plezalci:

Gorazd Pozvek - inštruktor
Jože Zajc - inštruktor
Matej Zorko - inštruktor
Alenka Krejan - inštruktorica
Peter Sotelšek - inštruktor
Arnold Koštomaj
Bojan Kurinčič
Andrej Sotelšek
Aleksandra Voglar
Bojan Jevševar
Marjan Zver
Miloš Kolšek

Pripravniki športnega plezanja:

Sandi Vegelj
Andrej Založnik
Metod Kovačič
Tadej Bernik
Marko Bernik
Igor Suvajčevič

Kriteriji za pridobitev naziva športni plezalec so naslednji:

- opravljena šola oz. tečaj športnega plezanja,
- opravljen izpit za športnega plezalca,
- starost 18 let,
- preplezanih najmanj 10 smeri VII. st.

Pripravnik postaneš, ko končaš šolo športnega plezanja in opraviš izpit iz športnega plezanja.

Tekmovalci, ki zastopajo klub na tekmah za državno prvenstvo:

Tadej Bernik
Marko Bernik
Nejc Pozvek
Nina Zajc
Samantha Hrušovar
Alenka Krejan

Urša Vlahušič
Špela Vlahušič
Ana Suvajčevič
Tjaša Zakšek
Rok Kukovičič
Matic Trebušak.

Ostali člani kluba se ukvarjajo predvsem s pohodništvom oz. gorništvom, mlajši člani pa s športnim plezanjem.

ŠE O VAROVANJU PRI ŠPORTNEM PLEZANJU*

Na koncu smeri v vrtcu me dostikrat grabi strah, ko se moram odvezati z vrvi in zaupati samo kompletu na katerem visim. Pa še za vrv se bojim, da mi ne uide iz rok. Zato se mi zdi zanimiv način prevezovanja vrvi, kadar hočem, da me na tla spusti varujoči soplezalec. Na ta način sem na vrv praktično stalno privezan.

1. Na vrhu smeri, se v obroček ali okrog verige pripnem s kompletom direktno v pas. Nato za sabo potegnem še približno meter vrvi, naredim polzanko in

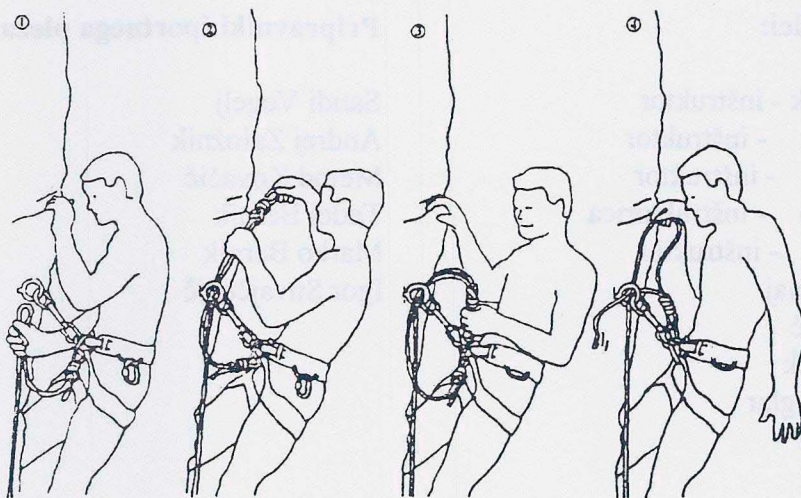
jo potegnem skozi sidrišče na vrhu smeri.

2. Na tej polzanki naredim osmico.

3. Dodatno vponko z matico (ki jo moram seveda nositi s sabo) vstavim v osmico ter pripnem v pas.

4. Sedaj šele razvežem vozel s katerim sem bil privezan v pas, izpnem komplet, varujoči pa me spusti navzdol.

VIR: PETZL katalog '93.

* dodatek k članku "Nevarnosti med varovanjem od zgoraj" (AR 43/1993).

Andrej Lotelšek - najboljši posuvski športni plezalec

